

Malinás Krisztina: *A jégen mindig kitisztul a fej*

- Tényleg el akarsz válni? – kérdezte Ágota.

- Igen.

- János, 70 éves vagy. Mi értelme lenne most már?

- Nem készülök meghalni. És nekem ez fontos. Tudok magamról gondoskodni és szeretnék egyedül lenni. Ez egy esély mindkettőnknek egy jobb életre.

- Új életet akarsz kezdeni János?

Ágota felállt a konyhaasztal mellől és a mosogatóhoz ment. Edényeket kezdett törölgetni egy makulátlanul tiszta konyharuhával. Ágota mindig valamilyen munkába kezdett, ha nem tudott mit kezdeni egy helyzettel. Egész életében takarított, mosott és főzött megállás nélkül.

- Nem új élet lesz. Inkább úgy mondanám, hogy az enyém lesz. Nem a miénk, nem a gyerekeké, nem a kiadóé, csak az enyém. Azt fogom csinálni, amihez kedvem van.

- Most is azt csinálod. Mindig az tetted, amit csak akartál. Én pedig adtam neked vacsorát, amikor hazaértél. Eszedbe sem jut, hogy velem mi lesz. Mit fognak szólni az emberek?

- Elköltözöm a nyaralóba, tiéd marad a lakás. Elfelezzük a nyugdíjamat, minden hónapban megkapod majd a felét.

- Te ezt mióta tervezed? Nem tudtál volna mondani valamit korábban? Előjönni azzal, hogy nem jó neked. Elmondhattad volna, hogy mit szeretnél. Megváltoznék.

- Nem akarom, hogy megváltozz, értsd meg.

János felpattant a konyhaasztal mellől és kisietett az előszobába. Felkapta a kabátját és a korábban odakészített sporttáskát és kiviharzott a bejárati ajtón. A táskája olyan régi volt, hogy az eredeti fekete színe piszkosszürkévé fakult, a füle régen elfoszlott, csak a hosszú pántjánál fogva tudta felvenni a vállára, de most

nem foglalkozott ezzel, magához ölelte csak és rohant. Ki akart jutni a lakásból, amilyen gyorsan csak lehetett.

A jégpálya irányába indult. Fiatal korában jégkorongozott, nem is rosszul, NB 1-es csapatban is játszott pár évig. A korcsolyázás később is megmaradt hobbinak, mindig megnyugodott és tisztábban látott a jégen. Most is így volt, amint felvette a korcsolyát a lábára, máris nyugodtabbnak érezte magát. Tudta, hogy nem lesz egyszerű megértetnie Ágotával, hogy mit szeretne. Azt hitte, ha nyugdíjba megy, majd minden könnyebb lesz. De csak egyre fullasztóbb lett körülötte a levegő. A végén már csak a jégpályán tudott levegőt venni.

Ahogy rótt a köröket és egyre sebesebben siklott, egyre szabadabbnak érezte magát. A Balaton partján fog élni. Egész nap olvasni fog, akkor eszik majd, amikor éhes lesz, akkor megy sétálni, amikor szeretne. Senki nem fogja tőle megkérdezni, hogy mit főzzön neki.

A következő kanyarnál észrevette, hogy egy tízévesforma kisfiú térdel a jégen. Körülnézett, de nem látta a gyerek szüleit. Odasiklott hozzá.

- Elestél? Fáj valamid?

- Csak gyakorlom a felállást. Hogy ha elesek majd, könnyebben fel tudjak állni. Nemrég kezdtem jég-hokizni, van egy-két nagyobb fiú a csapatban, mindig ellöknek és azon nevetnek utána, hogy milyen lassan tudok csak felállni újra.

- És az edző nem szól rájuk?

- Nem, ő is csak kiabál, hogy álljak már fel.

- És te biztosan szeretnél hokizni?

- Először nem akartam, a szüleim erőltették, de most már szeretem. Nem akarom abbahagyni, főleg korcsolyázni szeretek. Ha sokat gyakorlok, akkor gyorsabb leszek és nem fognak utolérni.

- Te tudod, de ha több benne a rossz, mint a jó, akkor lehet, hogy mást kéne csinálnod. Például gyorskorcsolyázhatnál. Vagy a jégtánc nem jöhet szóba?

- Á, apu sosem engedné, hogy szűk ruhában parádézzak a jégen. Ezt ő mondta. A fiúknak erősnek kell lenniük szerinte.

- Hát az én tapasztalatom az, hogy a fiúk sokféleképpen lehetnek erősek. És az sem baj, ha először nem azok.

- Az apukám nem ezt mondta. Ő mindig erős. És ő is hokizott, sokáig, csak aztán lesérült. Segítesz felállni? Elég, ha kinyújtod a kezéd és belekapaszzkodhatok.

János a kisfiú mellé siklott és kinyújtotta a kezét felé. Sosem látta őt azelőtt a pályán.

- Itt laksz a közelben?

- Nem, a Balatonnál lakunk, csak most meglátogattuk a nagyszüleimet. Köszönöm, hogy segítettél. Most megyek, otthon már várnak.

János furán érezte magát. Ő is gyengének számított, amikor elkezdett hokizni, évekre telt, mire annyira megerősödött, hogy már nem csúfolták folyton. Szívesen jégtáncolt volna, nagyon szerette a zenét és mindig csodálta a kecsesen korcsolyázó fiúkat, akik mindig a hoki edzés előtt gyakoroltak a jégen. Ha tehetne, jóval edzés előtt odament a pályára és csak nézte őket.

Hirtelen eszébe jutott, mivel közben besötétedett, hogy meg kellett volna kérdeznie a fiút nem akarja-e, hogy hazakísérje. Nem úgy tűnt, hogy ismerős a környéken. De már hiába kereste őt a szemével, nem látta sehol. Mintha egy szépiaszínű csík, vagy inkább felhő, lebegett volna a jég felett, amerre a fiú elsiklott. János ettől megborzongott, egyrészt mert utálta az alliterációkat, szerkesztőként is igyekezett irtani őket, másrészt annyira élethű volt a látomás, hogy azt hitte, gond van a szemével és ettől megijedt. De nem tartott sokáig, mire megint abba az irányba pillantott, már nem látta a csíkot. Biztosan csak belepillantott egy lámpa fényébe, gondolta, a jégpályát elég erős reflektorokkal világították körbe.

Épp elindult volna, amikor egy fiatalember beleütközött és elestek. A férfi azonnal elkezdett kiabálni vele.

- Bolond vénember, mit ácsorog a pálya közepén?

- Ne haragudjon, fiatalember, csak elgondolkodtam egy percre. De ettől még nem vagyok bolond vénember...

- Jó, jó, nem akartam durva lenni, de megijedtem, elég gyorsan korcsolyáztam. Nagyobb baj is történhetett volna. Jól van?
- Semmi komoly. Önnek nem esett baja?
- Pont a fájós térdemre estem. Sportsérülés, már így is azzal fenyegetnek az orvosok, hogy abba kell hagynom a hokizást. Nem bírtam otthon ülni, muszáj volt lejönnöm pár körre.
- De fiatalember, tényleg pihentetnie kellene akkor. Nekem is a térdem miatt kellett abbahagynom a hokizást.
- Ne oktasson már ki és hagyja abba ezt a fiatalemberezést! Tudja maga milyen az, amikor egy négyéves meg egy kétéves kölyök rohangál fel s alá a lakásban, mikor maga pihenne? A feleségem meg folyton azt kérdezzeti, hogy mit hozzon, mire van szükségem. Valószínűleg nem hokizhatok többé és nem hagynak békén, hogy nyugodtan megemészthessem. Végig akartam gondolni, hogy mihez kezdek majd és csak a jégen tudok gondolkodni. Kezdtem lassan elveszíteni az ép eszemet a lakásban.
- Ne túlozzon azért. A felesége biztosan nem akar rosszat, csak aggódik.
- Az a baj, hogy nincs jobb dolga, mint értem meg a gyerekekért aggódni. Nagyon szeretném, ha csinálna valami mást is az értünk való aggódás mellett, de ha ezt felhozom neki, mindig sírás lesz a vége. Mennem kell, otthon majd bejegelem a térdem. Maga is menjen haza, nagyot esett.

János a távolodó fiatalember után nézett. Nem lehetett több 30 évesnél. Szeretett volna vele 5 év múlva találkozni. Fogadni mert volna rá, hogy elvált lesz addigra és hokiedzőként dolgozik majd.

Lassan a pálya széle felé siklott. Ahogy visszanézett, megint a szépia csíkot látta. Mintha ő húzta volna maga után. Mint repülő a kondenzcsíkot. Egy pillanatra megrettent újra, szerkesztett egyszer egy könyvet a különböző mentális betegségek tüneteiről és most úgy rémlett neki, hogy sokuk hallucinációval kezdődik. Meg mintha egyszer az agytumorról is azt olvasta volna, hogy okoz látomásokat.

Az is eszébe jutott, hogy egyszerűen csak nem akar hazamenni, ezért játszik vele a képzelete. A csík mintha a jövőjébe mutatna. Vagy a múltból jön? Most már ő is vén bolondnak tartotta magát, aki túlgondol mindig mindent. És inkább elmerül a saját gondolataiba és végül nem tesz semmit. A sok lehetséges forgatókönyv, kiút, opció általában annyira meg szokta rémíteni, hogy végül minden marad a régiben. De most már fázott, a pálya széle felé siklott. Ha hazaér, keres egy olcsó költöztetőt a neten.

Ahogy kilépett a pályáról, nagy pelyhekben kezdett hullani a hó és feltámadt a szél is. Viharos téli éjszaka volt kilátásban.